

А зыка ти нзгхнжалз, очн ти поплавали,
Без' да пытамз разумѣвамз, че сьраце ти са топи.
Бре ме немамз за да ндж да са упокоа,
Кажн ми право, азз познавамз, че си без' покоа.
Бече до кат' ми некажишз, нема да си ндж,
Мысла тж си да ми кажишз и азз да ѣж видѣж.

АВРААМЪ

ВЪ СЕБЕ СИ СА РАЗГОВАРИЖ.

Оух, Оух! до като єдинз лютз огонь ми горєши,
Бега іоше єдинз плавна у м о н т ѣ жнлцы.
Що да сторѣж непознавамз, кой є по легкз кой є те-
жкз въ тѣхъ?
Че зашто ѣ два та другъз отъ други по горчивѣж
Адж.

Азз какъ щж н два та огна ншит' да си претърпѣж?
На Госпожа Сарра какъ щж азз да ѣ обавѣж?
Ей, В а л д н к о Б о ж е! Не наказвай Твоа рабз,
А скзрѣ тж ми да пременишз, а подкрѣпи твоа рабз.

САРРА,

ТЪЙ КАТО СЛУШАЛА, РЕКЛА:

Господине! за да крыєшз вєче, не ще можшз,
У сьраце то ти скзрѣ та, очн тѣ ти ѣж не укрьха.
Господине! чула си нѣщо скзрено да го кажишз,
Прикажи го и отъ мене ты не дей да го укрьшишз.
